

Тетяна Павличка

Й вже в 32-му році, коли вже податки, вже всьо стягнули, люди почали спродуватися, й багато людей з села, всьо їхало до Росії. Ще в той час, на початках, ще не знали, що там є на границі, й пускають, о. Пізніше вже не можна було поїхати, але на початку, то ще їхали. І за той, везли, що мали найдорожчого, й міняли там на жито, пшеницю, що будь їсти. Пізніше, не можна вже нікому, не можна, навіть не можна було десь, взагалі, за то всьо пішки. Людей до хати приходило з других сіл, з других, й кожне несло свою сорочку, чи вишивку, чи своє найдорожче що, аби за кусничок хліба, за то щоб замінити, щоб дати дітям, або, чи самому. Й так по дорогах умирали. Люди не мали, ніхто не мав нічого, й ніхто не потребував то взяти. То було не до подумання.

З моєї родини померли, то я всіх знаю. Кузини померли. Один кузин помер - він зголосився до колгопу що буде годувати коні там, й що є в колгоспі, й думав що як кінь буде їсти щось, то він щось дістане з того, за то, й він так там помер. То не було вже коням не було також нічого. Називався Клименко Іван. Я з дому є Клименко. Евдокія Клименко, Альйошка Клименко, Тетля Клименко - це всі кузини, які найближчі, що коло нас жили, це всі померли. Тітка померла, уже майже, 33-го року, уже колоски, то вона наїлася ще тих зелених то колосків, й померла. Ціла родина її померла, одна донька лишилася, чудом, що є тепер у Польщі.